

קשר שתיקה בבריטניה איפשר לאנוס מאות ילדות

הרשויות ברותהרם התעלמו 16 שנה מהדיווחים החוזרים ונשנים על התעללויות, מתוך זלזול במתלוננות וחשש מהתפרצות השד הגזעי

• קטרין בנהולד, ניו יורק טיימס 04.09.2014

הכל החל במתקן המכוניות המתנגשות באולם המשחקים של הקניון המקומי. לوسی היתה בת 12, וכמה נערים בני עשרה, נאים ופולרטונים, הזמינו אותה ואת חברותיה לנסיעות חיים וכיבדו אותן בגלידה. עם הזמן הוצגו בפני הילדות גברים מבוגרים יותר ואילו הנערים הצעירים נעלמו. עד מהרה הן הוזמנו לנסיעה במכוניות אמיתיות, וקיבלו מהגברים וודקה ומריחואנה. מנהיג הקבוצה, פקיסטאני שגילו היה כפול מגילה של לوسی, החמיא לה במיוחד, קנה לה משקאות אלכוהוליים ואפילו טלפון סלולרי. לوسی חיבבה אותו.

מעשי [האנוס](#) התחילו בהדרגה, תחילה פעם בשבוע ולאחר מכן מדי יום. ליד אנדרטת המלחמה בפארק, בסימטה ליד תחנת האוטובוס, במוניות ופעם גם בדירה שבה נכלאה ונאלצה לקיים יחסי מין עם חצי תריסר גברים שהמתינו ליד הדלת לתורם. הגברים ידעו היכן היא מתגוררת, ולוסי לא יכלה להתנגד. "אם לא תחזרי, נאנוס את אימך ונכריח אותך להסתכל", הם אמרו לה. בלילות היא נהגה לשוב הביתה ולהסתיר את בגדיה המלוכלכים מאחורי כל שאר הבגדים בארון שלה.

כשאזרה אומץ לספר לאמה, זמן קצר לפני יום הולדתה ה-14, באו לביתה שני שוטרים כדי לקחת את הבגדים כראיה. הם מצאו כחצי תריסר שקיות מלאות. ימים לאחר מכן הם התקשרו ואמרו שהשקיות אבדו. כעבור זמן קצר קיבלה המחאה על סך 140 ליש"ט בתמורה לרכוש שאיבדה, ולמשפחה נאמר שאין טעם להגיש תלונה מאחר שמדובר במילה של הנערה נגד המילה של הגברים. וכך התיק נסגר.

לוסי, כיום בת 25, שהותקפה בצעירותה על ידי קבוצת גברים ממוצא פקיסטאני ברותהרם. צילום: NYT

סיפורה של לוסי מדגים את מה שאירע לדברי החוקרים ב-16 שנות האימה והשתוללות הפשיעה בעיר הענייה רותרהם שבצפון אנגליה, בה מתגוררים 257 אלף תושבים. לפחות 1,400 ילדות, הצעירות בהן בנות 11, נוצלו מינית במשך שנים בעוד שהשלטונות התעלמו מהנעשה. אחת הנערות סיפרה לחוקרים שאנוס היה חלק בלתי נפרד מההתבגרות בשכונת מגוריה.

בין השנים 1997 ל-2013, על אף אינספור דיווחים על התעללות מינית, הובא למשפט רק מקרה אחד שבו היו מעורבות שלוש נערות בנות עשרה, וחמישה גברים נשלחו למאסר, כך לפי דו"ח רשמי על הניצול המיני של ילדים ברותהרם שפורסם בשבוע שעבר. בעקבות פרסום הדו"ח התפטר ראש עיריית רותרהם ומופעל לחץ על מפקד המשטרה ללכת בעקבותיו. אך החקירות נמשכות, ויותר מעשר קורבנות כבר הגישו תביעות משפטיות באשמת רשלנות והזנחה נגד המשטרה ונגד המועצה.

קנה המידה והאכזריות של ההתעללות ברותהרם הדהימו בימים האחרונים את [בריטניה](#), שכבר מזועזעת משערוריות ההתעללות בילדים שנכרכו בשמותיהם של ידוענים, אישי ציבור, פקידים

בכירים ומורים בבתי ספר פרטיים יוקרתיים. מדו"ח רותהרם עולה שההתעללות נמשכה ללא הפרעה, בקרב החלשים והפגיעים ביותר בחברה הבריטית.

הדו"ח מדגיש עוד ממד בעייתי בסוגייה — בעיית היחסים הבין-גזעיים בבריטניה. הקורבנות שתוארו בדו"ח היו כולן לבנות, ואילו הפושעים היו ברובם ממוצא פקיסטאני, רבים מהם עובדים בעבודות לילות, למשל כנהגי מוניות ושליחי מסעדות. אותה תופעה התגלתה בתביעות המשפטיות האחרונות באוקספורד שבדרום אנגליה, ובערים אולדהם ורוצ'דייל שבצפון, שם תשעה גברים מפקיסטאן, בנגלדש ואפגניסטאן נשלחו למאסר ממושך ב-2012 לאחר שהורשעו בהתעללות ב-47 נערות. חוקרים בסקוטלנד מדווחים על דפוס התעללות דומה.

להתעללות בילדים יש צורות רבות, ורוב המתעללים המורשעים בבריטניה הם לבנים. אך כפי שאמר נזיר אפזאל, התובע הראשי במקרי אלימות מינית בבריטניה ובעצמו ממוצא פקיסטאני, "אי אפשר להתחמק מהעובדה שיש כנופיות פקיסטאניות ש'מכשירות' נערות פגיעות" לניצול מיני.

ניתן למצוא דפוס דומה בין המקרים שתוארו בדו"ח, אומרת אלכסיס ג'יי, לשעבר מנהלת אגף רווחה, שעריית רותהרם הטילה עליה לערוך את החקירה העצמאית לאחר סדרת כתבות ב"טיימס" הלונדוני. לדבריה, הניצול החל בחיזור מצד גברים צעירים ונאים במקומות ציבוריים כמו מרכזי העיר, תחנות אוטובוסים או קניונים, וסיגול הדרגתי לצורך סיגריות, אלכוהול ולפעמים גם סמים קשים. יחסים מיניים עם גבר אחד שהופך להיות "החבר" מובילים לדרישות שהנערה תוכיח את אהבתה בקיום יחסים עם חבריו. אחר כך באים האימים, הסחיטה והאלימות שמרתיעים נערות רבות מפני הגשת תביעה משפטית.

רחוב ברותהרם, בשבוע שעבר. בעקבות הדו"ח התפטר ראש העיר. צילום Getty Images :

הדו"ח גם מראה כיצד המשטרה ושירותי הרווחה אכזבו את הנפגעות וההורים שכן ביקשו עזרה, אף שבמשך יותר מעשר שנים נודעו להם פרטים רבים, כולל שמותיהם של הגברים ומספר לוחיות הזיהוי של מכוניותיהם. "אף אחד לא יכול לומר שלא ידע", אומרת ג'יי.

ההתעללויות התפשטו ללא הפרעה. יתרה מזו, החוקרים גילו כי עם הזמן, הן התפתחו מסיפוק תאוות אישיות לעסקים של ממש. הנערות לא רק הועברו מיד ליד בין קבוצות של גברים מקומיים, אלא גם נמכרו או הוחלפו בתמורה לסמים או נשק חם. הן הוסעו לערים כמו שפילד, מנצ'סטר ולונדון שבהן נאנסו, לפעמים במשך לילות שלמים. כשהורים דיווחו שבנותיהם נעדרות, עברו 24 שעות עד ששוטרים הופיעו. אחדים מההורים שהתקשרו שוב ושוב, נקנסו משום שבזבו את זמנם של השוטרים.

אחדים מהשוטרים ומהבכירים המקומיים אמרו בחקירה שלא פעלו מחשש שיואשמו בגזענות, אך ג'יי אומרת שבמשך שנים שררה בעיר תרבות סקסיסטית ממוסדת. במהלך החקירה אפילו שמעה שוטרים מכנים את הנערות הנפגעות "זחזחות" ואת ההתעללות בהן כ"בחירה בצורת חיים". דקות ספורות אחרי שנפגש עם נערה שנאנסה על ידי חמישה גברים, בלש משטרה סירב לכלול אותה

בסיווג "פגיעה מינית" ואמר שהוא בטוח ש"זה היה בהסכמה מלאה". היא היתה בת "12.לעתים קרובות התייחסו לנערות הללו בזלזול גמור", אמרה ג'יי.

כיום לוסי בת 25, ומפחדת להזדהות בשם משפחתה משום שהגברים שהתעללו בה מתגוררים עדיין בקרבת מקום. היא מכירה היטב את הזלזול הזה. לדבריה, כשנחקרה על ההתעללות בה, השוטרים אמרו שהאנס הראשי היה "החבר" שלה. הפעם הראשונה שנאנסה היתה בנובמבר 2002, כשהיתה בת 13. בשובה הביתה קיבלה מסרון מהגבר: "חזרת הביתה? את בסדר?" היא היססה וענתה: "כן, בסדר גמור". מאותו הרגע, היא אומרת, האונס הפך לנורמה. "חשבתי שזה באשמתי, שאותתי להם שזה בסדר".

לוסי היא בת למשפחה חזקה ואוהבת, בניגוד לנפגעות אחרות. הוריה אמידים למדי והם חיו בשכונה של המעמד הבינוני. "גדלתי בעולם נחמד. חשבתי שאנסים הם אנשים שחיים בין שיחים ופדופילים הם אנשים שאורבים ליד בתי ספר", היא אומרת. אחרי שנאנסה כמה פעמים, הכללים השתנו. היא וחברתה הורשו לדבר רק כשדיברו אליהן. היה עליהן לשבת בשקט בעיר ולהמתין עד שתבוא מונית לאסוף אותן. הן נאנסו על ידי גברים שונים במקומות שונים. לוסי חשה שאין מוצא. "הם איימו לאנוס את אימי, לרצוח את אחי ולשרוף את הבית שלי", היא אומרת.

לאחר זמן מה הוריה מכרו את העסק שלהם ועברו לספרד לשנה וחצי. "היה ברור שעזיבת המדינה היתה הדרך היחידה להצלת לוסי", אומרת אמה. לוסי סבלה במשך שנים מדיכאון ומאנורקסיה, וכיום היא מייעצת למשטרה ולארגוני צדקה בנושאים הקשורים לניצול מיני של ילדים. "אומרים שהם לוכדים נערות פגיעות", אומרת האם. "ברור שהן פגיעות. הן תמימות, הן ילדות קטנות".